

tig, også for oppositionen: Prøv engang at tænke følgende spørgsmål igennem i sin fulde udstrækning: Hvilken gevinst, politisk, skulle regeringen egentlig opnå ved at aflyse Salman Rushdie-besøget på det pågældende tidspunkt? Tror man virkelig, at regeringen ikke har set for sig, hvor besværlig en sådan aflysning ville være, og hvor omhyggeligt der var behov for at få arrangeret et alternativt besøg? Tror man virkelig ikke, at regeringen har været inde i dybtgående overvejelser om at sidde en trusselsvurdering overhørig på den ene side og gennemføre arrangementet som planlagt over for at påtage sig sit ansvar?

Jeg kan forsikre hr. Kent Kirk om, at regeringen har været yderst, yderst opmærksom på dilemmaet, har truffet sine beslutninger og har gjort det med fastholdelse af dansk Iranpolitik og med fastholdelse af holdningerne i forhold til fatwaen og ytringsfriheden.

Kent Kirk (KF):

Der er mange ting, der undrer i denne her sag. For når statsministeren siger det, som han gør nu her, så stiller man jo sig selv spørgsmålet: Hvorfor er sagen så blevet behandlet på den måde, som den er? Hvorfor lod man englænderne overbringe budskabet til hr. Rushdie? Hvorfor meddelte man ikke hr. Rushdie, at man gerne ville lave en alternativ overrækkelse? Det er de spørgsmål, vi stiller os, så det er egentlig slet ikke spørgsmålet om, at man ud fra en sikkerhedsrisiko vurderede nogle ting i regeringen, der interesserer Folketinget. Nej, det, der interesserer Folketinget, er den måde, statsministeren har behandlet den her sag på og det omdømme, Danmark har fået i udlandet. Det er det, der er det alvorlige.

Jeg synes, det er dybt alvorligt, når vi ser de engelske aviser tale om kujonerne i København. Jeg synes, det er dybt alvorligt, når vi ser de nordiske aviser hænge den danske justitsminister ud. Det er det, der er problemet, og det synes jeg statsministeren burde forholde sig til.

Thor Pedersen (V):

Jeg fik ikke noget svar før på mit spørgsmål om, hvorfor statsministeren havde ageret, som han havde over for sin justitsminister, og hvad man egentlig kalder den måde at agere på. Men jeg synes det sidste svar, som ministeren gav, var meget værre, for statsministeren sagde, at man havde overvejet det nøje – også reaktionerne. Vil det sige, at det var bevidst, at statsministeren

ville udlevere sin justitsminister? Det må man jo have vidst, når justitsministeren fik det i opdrag at give meddelelsen til den danske offentlighed, for det er jo med rette, at pressen måtte få den opfattelse, at det så var justitsministeren, der havde klokket i det. Men statsministeren har hele tiden vidst, at den ansvarlige var statsministeren selv, og jeg vil godt spørge: Var det bevidst, at statsministeren på den måde så ønskede at udlevere sin justitsminister?

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan forstå, at statsministeren ikke vil erkende, at statsministeren på pressemødet fredag den 1. november hele tiden sagde: Jeg var fuldt orienteret. Men kan statsministeren så bekræfte, at på det pressemøde sagde statsministeren ikke én eneste gang, at det var statsministeren selv, der havde været med til at træffe beslutningen om at aflyse besøget den 10. oktober? Kan statsministeren bekræfte, at statsministeren ikke med et ord nævnte, at det er mig, landets statsminister, der aflyste det besøg?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror, man skal holde datoerne meget for sig. Regeringen og jeg bliver klar over torsdag den 31. oktober, at noget var gået galt i orienteringen af Salman Rushdie. Jeg bliver stort set klar over det på samme tid som resten af offentligheden, stort set. Så går jeg i gang med at håndtere spørgsmålet, da jeg blev klar over det, på forskellig vis, som jeg har redegjort for i Udenrigspolitisk Nævn, og som er almindelig tilgængeligt. Kulturministeren beder jeg kontakte Salman Rushdie dagen efter om formiddagen.

Samme dags aften kontakter jeg en række kolleger i Europa, som jeg nævnte og antydede før, og der tilgår i øvrigt Salman Rushdie et brev fra mig så hurtigt, det overhovedet er praktisk muligt, ved den danske ambassadør, som det også er bekendt.

Derudover indkalder jeg søndag regeringens sikkerhedsudvalg til et otte timer langt møde – tror jeg det blev noteret til – og på det møde går vi naturligvis i gang med nøje at analysere det samlede begivenhedsforløb.

Så hr. Helge Adam Møller må også forstå, at man naturligvis, indtil man har fået analyseret det samlede forløb i alle dets detaljer, også må forbeholde sig uddybende svar.

I øvrigt skal jeg erindre om, at hvad ansvarets påtagning angår, er der jo ikke tvivl. Det er mit hovedansvar. Det har jeg vedstået fra starten, så